

Viorel COSMA

Muzicieni români în texte și documente Fondul Constantin Silvestri

Viața și activitatea artistică a compozitorului și dirijorului Constantin Silvestrei (1913-1969) a cunoscut două etape, complet diferite: **înainte** de 1959 (când a avut domiciliul în țară) și **după** 1961 (când s-a stabilit definitiv în străinătate). Materialul documentar din prima perioadă a fost parțial valorificată de Eugen Pricope (în monografia dedicată maestrului, publicată în 1975), în timp ce scrisorile, fotografiile și sutele de articole din presa străină din ultimul deceniu al vieții muzicianului au rămas în posesia celei de a doua soții, Regina-Pupa Silvestri, și a muzeografului Romeo Drăghici, primul director al Muzeului „George Enescu”. După moartea lui Constantin Silvestri, arhiva s-a risipit, o parte din corespondența Silvestri/Drăghici intrând în posesia Arhivelor Istorice de Stat a Municipiului București, în timp ce majoritatea cronicilor muzicale și programelor de sală de la Bournemouth (Anglia) mi-au fost trimise de soția dirijorului pentru redactarea articolului din lexiconul *Muzicieni din România*, vol. VIII, 2005. Prin amabilitatea colegului meu Ioan Holender, directorul general al Operei de Stat din Viena, am intrat în posesia unui corpus de texte inedite adresate lui Constantin Silvestri (scrisori de la Mihail Jora, Dinu Lipatti etc.), documente care vor vedea lumina tiparului în revista *Muzica*, nr. 2/2010.

Materialul de față se întinde pe o perioadă de peste un sfert de secol (1940-1968), însumând scrisorile adresate lui George Enescu, sculptoriței Florica Hociung, soției Viorica Silvestri și muzeografului Romeo Drăghici, precum și un memoriu înaintat Sindicatului Operei Române, privind salarizarea. Deși este o etapă relativ scurtă și stilul epistolar pare de multe ori telegrafic, totuși bogăția informațiilor din ultima etapă a vieții dirijorului stabilit în Anglia (când a întrerupt brusc relațiile cu majoritatea colegilor și prietenilor de-o viață rămași acasă, din cauza „cortinei de fier” instituite de regimul totalitar din România postbelică) compensează prin densitatea evenimentelor și ineditul efortului muzicianului de a promova creația lui George Enescu și a altor compozitor români (Paul Constantinescu, Theodor Rogalski), dar mai ales aruncă o undă de lumină dramatică asupra luptei lui Constantin Silvestri cu boala incurabilă care l-a doborât la vârsta de numai 56 de ani. Este o „activitate dementă” (cum singur o caracterizează în scrisoarea din 18 martie 1966), uneori cu 11 orchestre în trei luni, cu 6 concerte pe săptămână, mereu „în voiaj cu mașina, 2600 km, plus repetițiile”, fără a-și pierde umorul, concluzionând: „Cimitirul încă nu l-am ales... el mă va alege.” Aceste rânduri i le adresa lui Romeo Drăghici din apropierea Polului Nord (în Norvegia), unde își căuta sănătatea plămânilor măcinați de tuberculoză, suportând aerul rarefiat al zăpezilor veșnice și frigul năprasnic de -35°! Traversase, în numai șapte ani, cinci continente și 13 țări: Anglia, Australia, Mexic, Spania, Germania, Japonia, Elveția, Suedia, Norvegia, Argentina, Olanda, Franța, Irlanda. Într-un singur an (1966), proiectase, cu propria formație simfonică din Bournemouth, un turneu de mii de kilometri în India, Japonia, Australia și Noua Zeelandă. Aproape în fiecare concert a inclus o lucrare de George Enescu, de la *Rapsodiile Române* până la *Suitele nr. 1 și nr. 2, Simfoniile nr. 1 și nr. 2*. Cerea cu

disperare să i se trimită *Dixtuorul, Simfonia nr. 3* și *Oedipe*. „Mi-e greu nu ai cu 3-4 lucrări ce posed” – îi scria lui Romeo Drăghici – „să-l impun pe marele Pinx, dar sunt pe drumul bun.” Chiar dacă publicului englez și unor critici străini Enescu li se părea „cam demodat... alături de Nono, Stockhausen și alte vegetale”, totuși Silvestri nu înceta o clipă să-l promoveze pretutindeni. Insistă cu regularitate să i se expedieze piesele tipărite (chiar și cele camerale) – „Desigur vreau totul, vreau să înghit totul și să le dau altora, să-l fac pe Marele nostru atât de necunoscut... cât mai cunoscut” –, motivând că „pentru mine lupta cea mare [rămâne] de a infiltra muzica românească”. L-au încurajat „succesele foudroante”, triumfurile *Rapsodiilor*, cu „aplauze și fluierături ca la concertele de muzică ușoară sau de promenadă”, prezența reginei Angliei la concertele orchestrei sale, chiar cererea expresă a oaspetei de onoare de a bisa *Rapsodia Română nr. 1*.

Există și un „refren”, care se repetă la aproape fiecare epistolă: ce face „conu Mișucă” (maestrul Mihail Jora)? De asemenea, solicită noutăți despre Andricu, Marțian Negrea, Florica Musicescu, Constantin Stroescu, Gheorghe Dumitrescu, Valentin Gheorghiu, Ovidiu Varga, Dan Negreanu (directorul administrativ al Filarmonicii), Andu Albu, dar și despre „oficialii” Constanța Crăciun, Ion Pas, Paul Cornea, Ion Gheorghe Maurer, cărora – mărturisirea cu sinceritate – „le-am rămas, ca întotdeauna, devotat și recunoscător”. Asculta transmisiile radiofonice ale concertelor de la București, rugându-l pe Romeo Drăghici să le exprime calde felicitări lui Iosif Conta, Mircea Cristescu, Valentin Gheorghiu, Tiberiu Olah, Paul Constantinescu etc.

Mesajul final al întregii corespondențe confirmă adevărul dureros că Silvestri a murit cu dorul de țară până în ultima clipă, dar cu mulțumirea sufletească că l-a impus definitiv pe George Enescu în peisajul mondial.

Destinatar: George Enescu
Locul și data: Avrig, 17 martie 1940

Limba română
Ms. autograf, în cerneală, 8 pag.

Avrig, Duminică 17 III-40

Mult stimate maestre [George Enescu],

Din refugiul meu, zis loc de întremare, gândul mi se îndreaptă ades spre Dumneavoastră. Bănuesc [sic] că sunteți aproape cu totul întremat – mai cu seamă cu marea grijă ce vă poartă Doamna – și că totuși odihna silită v-a îngăduit să vedeți și mai ales să aduceți noi nestemate la lumină. Am îndrăznit încă de acum câțiva ani să-mi „dau cu părerea” de risipa de timp ce o faceți cu concertele, în paguba creației. Nu pot decât să vă încredințez acum adâncă mea bucurie de hotărârea ce ați luat. Dacă – Doamne ferește! – nu sunteți silit de alt imperativ decât cel artistic de a relua arta interpretativă, perderea [sic] va fi desigur nemăsurată pentru toți, dar nu pe atât cât ar însemna prețul creației noi [sic], prețul operei ce dăinuie înfruntând vremea și însemnând o valoare permanentă în patrimoniul vostru, al nostru, români sau neromâni. La ce vârstă minunată sunteți azi!

Când, vrful de ani de practică, și când, complexitățile (fie ele chiar și din vicisitudinii ale vieții) sublimate spre limpezimi, se suprapun mai aderent și măestru [sic]?

De sigur [sic] la orice vârstă îți pari ajuns la perfecție și te miri apoi de ereziile trecutului când încerci să-ți întorci privirea. Charron spunea undeva că: cel sărac în dorințe e bogat în simțiri de mulțumire. Din fericire adevărații creatori nu sunt atât de modești în

dorințele lor; odată ajunși la perfecția presupusă, urmează năzuința de a încerca ce e... mai încolo. Năzuințe și proiecte! Voi sunteți poate singura fericire pe pământ.

Cât vă invidiez și cât aș fi vrut să ajung odată acolo unde sunteți azi. Din nefericire sensibilitatea mea, vitregii de tot felul, au conclucrat prea apurig; (ecoul asupra organismului mă îndreptățește să vorbesc „in re” la timpul trecut). Zori aurii întrevăd de-acum încolo, numai că sunt cam târzii. Cum s-ar fi schimbat totul dacă apăreau cu câțiva ani mai devreme. Parcă o fatalitate împedică [sic] pe cei din jur să valorifice la timp și poate mai just; contimporanilor le lipsește parcă totdeauna un recul, orizontul prea strâmt și plin de banalitățile curente, complacerea în rutină, încătușări a prejudecăților, iată un conglomerat greu de răzbit. Nu știu dacă am dreptul să scriu acestea, și dacă nu sună a prețiozitate, dar progresul ce simt că l-am făcut an cu an, mă încredințează că într-o zi nu prea depărtată aș fi putut începe să dau lucrări temeinice.

Pot spune că sunt un autodidact. Câțiva ani de studiu elementar pianistic, câteva luni cu Florica Musicescu, și cursul (obișnuit de școală) de 3 ani armonie și contra-punct [sic] nu înseamnă desigur o bază academică. Aproape toate tainele pe care le cunosc azi asupra științei componistice, orchestrației, interpretării [sic], chiar dirijatului, mi le-am descoperit singur.

Simțind că pe tărâm interpretativ dirijatul mi-era cel mai apropiat, mi-am scăzut rolul pianului la rangul de... „violon d'Ingres” luând cu avânt „graiul” baghetei. Dar dacă am pornit să înfrunt greutățile ei fără îndrumător, mi-a fost nespus de greu fără instrumentul ei, respectiv orchestra. Cu toate că dădusem dovezi de oarecari aptitudini încă de acum 9 ani (dirijând – fără a mă încurca! – fragmente din „Sacre” și Tanz-suite de Béla Bartók, ceea ce însemna un foarte greu examen, orchestra (radio) fiind pe atunci la fel de nerutinată ca și dirijorul), de-atunci și până acum 3 ani n-am mai ajuns să lucrez cu vre-o [sic] orchestră. Astăzi cred că am o mână promițătoare, dar nedirijând nici de 20 de ori până acum, înseamnă că mi-am făcut-o conducând... discuri și aparatul de radio. Vă închipuiți ce muncă și perseverență înseamnă asta. Zadarnică era ploaia mea de clamații scrise sau orale, că am nevoie de practică spre a putea fi pregătit pentru ziua când va fi nevoie. Veșnic eram prea tânăr și aveam timp să aștept! Adăugați la aceasta faptul că lucrările noi se adunau an cu an, și că tot atâția treceau fără să le aud. Și azi am lucrări de 7-8 ani care nu s-au cântat nici o dată [sic]. D-voastră știți ce înseamnă să treci din lucrare în lucrare fără să-ți poți da seama cum sună în realitate. Ajungi să scrii tot mai puțin și tot mai dificil. Adăugați probleme de ordin material care rămân și mai nerezolvate (abea [sic] acum 5 ani am reușit să intru la Operă, și aceasta datorită Dlui. Jora) și înfârșit [sic] obligația de a da cuvenita atenție sănătății. O congestie avută acum mulți ani, ceea nu înseamnă nimic alarmant, cerea doar un tribut de 1-2 luni de odihnă anuală la munte. Dar acest tribut rămânea an la an în restanță, până procentele au întrecut capitalul, mai ales când moralul din ce în ce mai scăzut, ajuta geometric declinul fizic. Și astfel am ajuns la ziua când nevoile materiale, fizice și morale, numai [sic] aveau acoperire, copleșindu-mi puterile. (Atunci pierdusem pe tatăl meu, iar toată leafa mea la Operă era de 5000 de lei.) Deși stagiunea aceia [sic] debutasem strălucit la Operă ca dirijor, nu mi s-a acordat nici o îmbunătățire situației mele. De, eram tânăr și puteam să aștept încă!

Un concurs de răutăți și meschinării, neînțelegeri din toate unghiurile, eșecul de-a putea găsi un refugiu în străinătate, nu-mi mai lăsau vreme lumină spre orizontul persistenței. Atunci nu m-am sfiit în dezorientarea mea, și după luni de neurastenii, să fac un autodafé din lucrările ce le aveam la îndemână – și multe au rămas de atunci pierdute pentru totdeauna – iar (pentru a nu fi cu zgomot, pasămi-te!) pentru „rest” nu m-am dat înapoi de la nimic ce flagela debilitatea mea. Îmi aduc aminte cu câtă sânguință, vrednică de o cauză mai bună, făceam zi la zi băi de soare, ceea ce mi-era cu totul oprit, până la

cele mai cumplite insoltații. În curând rezultatul a fost dezastruos – așa cum l-am dorit. Încă o geană de timp, și „cazul” ar fi fost rezolvat. Dar omul propune și Dumnezeu dispune.

Maestrul Jora aflând întâmplător de starea mea, mi-a întins brațele ca un părinte, rupându-mă din alunecarea mea pe povârnișul de lut. Dumneavoaștri mi-ați decernat premiul ce l-ați conceput în generosul vostru avânt, iar el cerșind la ușă pentru mine, mi-a dat puțința de a sta aproape 8 luni, departe de învolburările zdrobitoare.

Moralul îndreptat, cuvântul tinereții cu dor de trăire și tratamentul început m-au redat vieții, împotriva sentiținelor doforicești. Tratamentul însă trebuia dus în odihnă totală 2-3 ani, dar nu puteam întinde coarda bunătații și mărinimiei dlui. Jora. Întors la lucru, trebuia să-mi urmez tratamentul, cum s-ar zice: ambulatoriu, deci cu sorții scăzuți la jumătate. Ei bine, după scurtă vreme nici în felul acesta nu l-am mai putut urma. Zadarnice au fost memoriile mele trimise până la palat, explicând că situația mea socială (de altfel ca și a celorlalți colegi din generația noastră) nu poate face față veniturilor ce le dă un post la Operă, pentru că [sic] aceasta nu are realmente posibilități suficiente, cu subvenția ce o are. Ceream încă o încredințare de răspundere: fie la Fundații ca consilier (post din care demisionase dl. Jora și care înseamnă subsidii serioase, fără a răpi timpul necesar creației), fie la Filarmonică unde se înființaseră funcțiuni noi de secretari, para-secretari, bibliotecari etc.... fie chiar la imorala instituție de artă care se cheamă [sic]... Radiodifuziunea. La ipostasa [sic] de „belfer academic”, nici că puteam gândi. În afară de indignarea ce a provocat „îndrăzneala” mea în lumea muzicală, nu m-am ales cu nimic, cu toate că ministrul resortului mă îndreptătea întocmai. Astfel am ajuns la capitolul de azi, când dl. Jora s-a dus iar cu farfuriuța spre a-mi da puțința de a sta câteva săptămâni aci. Astă vară pentru a mă recreia [sic] măcar o lună – un week-end de o lună! – cerșeala a fost de partea doamnei Procopiu, la inginerul Malaxa.

Desigur rușinea și dezonoarea nu-i de partea mea. Se preferă „ofrandele”, încredințării și răsplătirii muncii [sic] cinstite ce o ceri și ce ți-e în competență [sic]. Doar puțină voință și bună credință, e tot ce trebuia. Iată maestre, frumoasele rezultate la cari [sic] ajungi după 11 ani de activitate pozitivă, recunoscută de altfel întru câțva.

Acum 3 luni după ce a venit șocul ce era de așteptat în urma întreruperii [sic] făcute, șoc în curând hotărâtor după opinia discipolilor lui Esculap, eram hotărât în acest ceas al 12-lea să-mi schimb lozinca „per vias recte”, văzând că perioadele de ascendență și de(cadență)scendență aveau să se repete la infinit. Aceleaș [sic] probleme materiale fiindu-le mereu izvor, de parcă filiera trecutului n-ar trebui să fie învățătura viitorului.

Sacrificiul și generozitatea ce și-a clădit-o profesie maestrul Jora nu poate fi însă răsplătită cu ingratitudinea dezertării. A da și a iubi e cu mult mai frumos decât a primi și a fi iubit. Am căutat să dau la lumină în acești 3 ani din urmă, în puținul timp ce am avut, cât mai mult cu puțință. Potențialul s-a ridicat la 12 lucrări. Chiar aci, am orchestrat un preludiu și o fugă, reabilitând timpul ce nu l-am putut folosi până acum pentru convalescență, din cauza diferitelor „tribulații gripale” ce m-au ținut mai mult în pat.

Acesta-i singurul echivalent ce i l-am putut aduce deocamdată lui, pentru grija sa părintească, pentru vieța [sic] ce i-o datorez.

Într-una din scrisorile sale Pasteur scria că: știința (noi să-i zicem arta) n-are patrie, dar cel ce o oficiază trebuie să aibă una, asupra ei răsfrângându-se înrăurirea pe care lucrările sale o au în lume. Da, dar și patria trebuie să-și cunoască îndatoririle sale; 1 sau 2 oameni cu înțelegere nu înseamnă o țară, cum primăvara nu-i doar o floare. Cu atât mai mult, când în abea [sic] patru decenii, zămisirea muzicală românească s-a ridicat aproape de culmile experienței apusene, trăinicită pe pilăștii [sic] de lumină ai genului vostru.

Ne vom mângâia întocmai ca Zarathustra că suferințele și vremurile de bejenie sunt cizelatoare spre cuantificarea [sic] virtualităților conceptuale ale viitorului, azi suficiențe noncontradictorii.

.....
Vă cer ertare [sic] maestre de necuviința [sic] de a fi abuzat într-atât de timpul ce vă e prețios, înșirând atâtea pagini searbăde, ce n-aș vrea să vă pară nici lamentații, nici postulate.

De mult m-am simțit dator să vă fac un succint curriculum [sic] vitae, cel puțin al acestor ani din urmă, pentru a mă dezvinovăți – fie chiar în neînsemnătatea mea – de a-mi fi neglijat sănătatea, de a fi cerut prea mult sau, mai știu eu, de a fi stăpânit de gândul persecuției...

De altfel n-am nimic de cerut și de dorit, neputând opune azi o valabilitate lucrativă; valorile biopsihice au și ele uzura lor, considerându-le sub raportul dualistic al coexistenței lor complimentare [sic].

.....
Hotărând-mă în sfârșit să închei, vreau să vă mărturisesc că abea [sic] ating gândul de a nu vă ști deplin sănătos, și luptând cu comori de inspirație.

Fie ca toți să avem încă multă vreme parte de d-voastră, putându-vă arăta lumii ca pe cel mai vrednic de mândrie și recunoștință a țării sale.

Al Dvoastră.
C. Silvestri

Vă rog să transmiteți omagiul meu, cel mai respectuos, Doamnei.

Destinatar: Alfred Alessandrescu

Limba română

Locul și data: [București], 15 noiembrie 1941

Ms. autograf, în cerneală, 2 pag.

15.XI.41

Dragă D-le Alecsandrescu

Țin să-ți mulțumesc și pe această cale, pentru concursul ce ni l-ai dat, ajutându-ne să sărbătorim un om, care nu va fi nici odată în ajuns de prețuit; îți mulțumesc pentru că te-ai căsnit [sic] să descifrezi toate disonanțele și problemele aparent anti-instrumentale ce le-ai găsit în sonata mea, dar mai ales pentru că [sic] le-ai rezolvat cu tehnică [sic] și posibilități de sonoritate, ce au depășit chiar limitele instrumentului.

Îmi dau seama că am părți cu dificultăți ce nu se întâlnesc „prea des”, dificultăți amplificate de un limbaj nou; muzicalitatea și pregătirea D-tale le-a [sic] împlinit cu prisosință.

Deaceea [sic], departe de obligația mea față de străduința D-tale pentru un compozitor român, depusă cu atât elan, te felicit cel puțin tot atât de sincer ca publicul care te-a ovaționat (și au fost de față cele mai de seamă personalități muzicale!) și ca presa care te elogiază.

Cu prietenie,
C. Silvestri

Destinatar: Comisia Sindicală
a Operei Române din București
Locul și data: ?, 14 martie 1945

Limba română

Ms. autograf, în cerneală, 2 pag.

Domnilor,

Făcându-se noi [sic] erarchizări [sic] și verificări de lefuri, revin prin acest al XI-lea memoriu făcut în ultimii 4 ani, sperând că de data asta, mi se va face dreptate.

După ultimile [sic] modificări ale salariilor, adică dublarea lefurilor precedente, toți dirijorii aveau 90.000 lei lunar, maestrul de cor, de balet și concertmaistrul [sic] 70.000, salariul meu fiind cel de 62.000, adică același ca al **substitului** [sic] de dirijor. Când am fost avansat la postul de dirijor, salariul meu era de 17.000, deci întocmai cu al colegilor mei (excepție dl. Massini). Ministeratul [sic] legionar – pe vremea când aproape toată Opera era legionară –, eu nefiind nici măcar simpatizant (deci neagreat), mi-a scăzut salariul la 15.000. Când s-a făcut noua salarizare pe clase, în loc de a fi corectată in Justiția, ea a fost mai mult mărită, fiind trecut la 31.000, pe când **toți** colegii mei – fără excepție – la 45.000. De atunci, în cursul anilor, cei cari [sic] erau în aceeași situație ca a mea, au fost **toți** avansați, afară de mine, cu toate asigurările pe cari mi le dădea mereu direcția operei.

Dacă un corepetitor cu aceeași vechime ca a mea (10-11 ani) are după noua salarizare 64.000, un substitut de dirijor 62.000, maestrul de cor, de balet și de orchestră 70.000, un dirijor plin va trebui să fie cel puțin cu o categorie mai sus (80.000) de aceștia 3 din urmă.

Argumentul vechimei [sic] nu poate sta în picioare, pentrucă [sic] numele meu e cel puțin tot atât de cunoscut și apreciat aci și în străinătate ca al dlui Concert-maistru [sic], apoi echivalența salariului meu cu a unui solist de orchestră formată numai de 2 ani, e ridicolă (ridicolă chiar dacă ar fi de 20 de ani!); faptul că la celelalte compartimente primează calitatea și nu vechimea sau vârsta și atâtea alte exemple, anulează argumentul mai sus amintit.

Rezumând: Injustiția de acum 4 ani, a permanentizat o situație anormală, deoarece toate avansările ulterioare au avut drept bază represaliile [sic] politice din trecut, atrăgând după sine grave prejudicii morale cum și evident materiale.

Sper în sfârșit acum, prin spiritul D-stră colegial și de dreptate, veți binevoi să aduceți la normal, o stare inechitabilă, depe [sic] urma căreia am suferit atâtea ani.

Cu deosebită stimă

C. Silvestri

14.III.45

Destinatar: Florica Hociung, sculptoriță
Locul și data: Cehoslovacia, 25 decembrie 1951
Budapesta – Monument pe Gellert

Limba română

C.p. ilustrată, ms. autograf

Florica dragă,

Știind că tu îți vei face Crăciunul pe munte, ne-am decis să facem și noi la fel. În consecință suntem acum la 1000 de metri în Matra, unde ne plictisim de moarte. Ce de timp avem să stăm în „poză”! Îți doresc pentru noul an sănătate și mai mult noroc.

Te sărută,

C. Silvestri

Dnei. Florica Hociung
Str. Dimineței nr. 1
București - România

Destinatar: Viorica Silvestri, prima soție
Locul și data: Praga, 18 iunie 1953

Limba română
C.p. ilustrată, ms. autograf

Draga mea, ajuns cu bine, am intrat în hora concertelor, vizitelor, spectacolelor [indescifrabil]. Concertul meu va fi la 28, și [indescifrabil] va fi la 29 sau 30, probabil seara. [indescifrabil] un concert la Praga: Enescu Raps.[odia] II, Ceaikovski Manfred, și Concertul de violoncel de Lalo cu francezul Navarra, cu care probabil că voi face imprimare și la plăci. La 3 iulie e proiectat un concert la Karlsbad, cu [indescifrabil] solist. Aici plouă destul de des, și clima e f. neplăcută. Lui Paul [Constantinescu – n.n.] i-am luat lampa, dar totul e mult mai mult ca la noi, deci speranțe puține de... aprovizionare. Hotelul Palace, unde stau e plin de artiști, de dimineată până noaptea, sbârnai [sic] hotelul de corni, flauți, clarineți etc. – nu prea se poate dormi! De săptămâna viitoare intru și eu în repetiții. Poate poți să-mi scrii, ...dacă ajung la timp rândurile mele. Te sărut [indescifrabil].

Viorica Silvestri, Calea Victoriei 128 ap. 3
București
România

Destinatar: Romeo Drăghici
Locul și data: Amsterdam, 23 decembrie 1957

Limba română
Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

23.XII.57
Pentru noul an, bucurii cât mai multe, amărăciuni cât mai puține, discuri și manuscrise cât mai multe, formalități cât mai puțin.

La mulți ani
C. Silvestri

D-lui Romeo Drăghici
Uniunea Compozitorilor
Muzeul „George Enescu”
Calea Victoriei 200 [?] BUKAREST – Roumanie

Destinatar: Romeo Drăghici
Locul și data: Sydney, 9 iunie 1959

Limba română
Ms. autograf, în cerneală, 1 pag.

THE AUSTRALIA HOTEL
SYDNEY, N.S.W.

9.VI.59

Dragă Domnule Drăghici,

Vreau să cred că ești deplin sănătos, și... încă... custodele Marelui Enescu.

Acum câteva zile, în 2 concerte, am avut în program Simfonia I de Enescu – primă audiție australiană. Eram sigur de un eșec. Cu excepția Rapsodiilor, lucrările Maestrului au parte întotdeauna, la noi sau aiurea, de un fiasco [sic] la prima audiție. Ei bine, de data

asta, a fost un triumf. E drept că eu personal (concertele au fost la Melbourne) am fost acredit[at] din plin, în urma primelor 4 concerte – de către public –, dar orchestra a știut în mai puțin de 3 ore (inclusiv generala) să-și însușească lucrarea, și să o cânte corect, cu vervă, și adâncime, așa cum o reușește azi Bucureștiul, după 30 de ani de execuție (când e reușită). Au apărut multe (5) critici. O trimit pe cea mai slabă (incoloră) fiindcă e scrisă, de un nenorocit (dar care se bucură de mare autoritate aci), care și-a făcut cariera, înjurând pe toți, și toate lucrările noi (lucrări de Bartók, Stravinski, interpreți ca: Arrau, Oistrach, Yehudi, Rubinstein, Klemperer, Barbiroli etc.). Toată presa recunoaște umanismul profund din această lucrare, cu toate că nu e originalitatea personificată, având în vedere anul și vârsta la care a fost compusă.

În ceea ce mă privește, în cele 8 luni de când colind lumea, succesele de public au fost întotdeauna imense; cele de presă, câte odată [sic], ridicol de stupide, de cele mai multe ori, însă exagerat de bune. Berlinul și Australia, în acest turneu, au depășit marginea.

Bucureștiului nu-i voi mai trimite nimic, pentru că lipsa de respect (ce caracterizează mentalitatea românească, ca să nu vorbesc de „prețuire”) mă împiedică să-i comunic, măcar aprecierile laudative, din presă, cele mai exuberante. Presa românească: „Succesul lui C. Silvestri! – și lui Niță Pitpalac, i se spunea **Nea** Niță Piță. Eu sunt pentru români C. Silvestri... cam intim...! De aceea trimit doar o recenzie... și pe cea mai slabă. Te vei bucura însă, probabil și de ea.

Prețuirea și devotarea de totdeauna,
C. Silvestri

Destinatar: Romeo Drăghici

Limba română

Locul și data: Monterrey (Mexic), 18 august 1959 Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

Dragă D-le Drăghici,

Am trimis azi OSTEl, D-lui Minei, recenziile care [privesc] și Simfonia I de George Enescu, executată în Mexic. Cereți-le să le vedeți. Majoritatea sunt favorabile, și Simfonia s-a bucurat de mult succes. Peste 2 zile părăsesc Mexicul, pentru New-York [sic]. Apoi prin septembrie: Europa.

Până atunci cu drag

C. Silvestri

Tocmai am primit scrisoarea în Mexic, trimisă în Australia din 27 iunie. Mulțumesc pentru cronici – pentru frumoasele rânduri.

Missis and Mr.
Romeo Drăghici
Calea Victoriei 141
Oficiul poștal 22
BUCAREST
Rumania – Europe

Destinatar: Romeo Drăghici

Limba română

Locul și data: Paris, 28 decembrie 1959 [data poștei] Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

La mulți ani!

Țuica a fost extraordinară. Sănătate și bucurii.

Viorica și Costi Silvestri
Faubourg St. Honoré 214
Paris 8e

D-nei și D-lui Romeo Drăghici

Uniunea Compozitorilor

Muzeul „George Enescu” BUKAREST – Roumanie

Destinatar: Romeo Drăghici

Limba română

Locul și data: Tokio, 21 martie 1960

Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

21.VIII.960

Dragii mei,

După un imens succes obținut în 3 concerte (acum 2 săptămâni) la Chicago, acum – în alt colț al lumii – un triumf fudroiant. Publicul, orchestra și critica sunt parcă în delir. Rapsodia I de George Enescu, a înnebunit lumea. Urmează acum o lungă excursie în jungla propriu zisă. Sper că nici leii de aci să nu mă... înghită!

Cu prietenie multă

C. Silvestri

Mr. Romeo Drăghici

Calea Victoriei 141

Muzeul „George Enescu”

Bucarest – Rumania – (Europe)

Destinatar: Romeo Drăghici

Limba română

Locul și data: Madrid, 3 februarie 1962

Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

Madrid, 3.II.962

După o strălucită imprimare intercontinentală cu orchestra mea din Bournemouth (Bournemouth Symphony Orchestra, Gervis Place – BOURNEMOUTH, Anglia), acum, la Madrid, Rapsodia I de Enescu, **aproape** necunoscută **aci**, a avut un succes fantastic. În următoarele luni, cu orchestra mea – o orchestră admirabilă! – voi imprima pentru B.B.C. Suita I, Suita II și Simfonia I a [sic] Maestrului.

De asemenea: (tot pentru B.B.C. intercontinental) Concertul de P. Constantinescu și Rogalski 3 Dansuri (ce păcat că nu am de Rogalski cele 2 Dansuri cu pian la 4 mâini).

Cu aceeași statornică dragoste

C. Silvestri

Mr. Romeo Drăghici

Muzeul „George Enescu”

la „Uniunea Compozitorilor”

Calea Victoriei 288 [sic]

Palatul Cantacuzino Bucarest – Rumania

Destinatar: Romeo Drăghici
Locul și data: Köln, 23 mai 1962

Limba română
Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

23.V.962

Appreciez nespus căldura prieteniei voastre, și sunteți – din cei foarte puțini – de care mi-e dor, într-adevăr.

Dragoste multă
C. Silvestri

Mr. Romeo Drăghici
Calea Victoriei 141
(Muzeul „George Enescu”)
BUKAREST – (Rumenien) [sic]

Destinatar: Romeo Drăghici
Locul și data: Bournemouth, septembrie 1964

Limba română
Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

Dacă ar putea fi sonoră această c. poștală, s-ar putea auzi, cât de perfect, frumos, emoționant, știu englezii să cânte pe George Enescu, care tocmai e în execuție.

Cu dragoste
C. Silvestri

Mr. Romeo Drăghici
Muzeul „George Enescu”
(Uniunea Compozitorilor)
Calea Victoriei
Bucarest
România

Destinatar: Romeo Drăghici
Locul și data: Tokio, 1964

Limba română
Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

Dragul meu prieten,

În acest – cel mai mare oraș din lume (peste 10 milioane) Rapsodia I de George Enescu a sunat (pare-se) pentru prima – și a doua oară (pentru că a fost bisată); și lucrarea mea: Preludiu și Fuga, a avut aceeași soartă. 3500 de auditori au ovaționat. Peste o lună mă întorc la orchestra mea.

Toată dragostea
C. Silvestri

Mr. Romeo Drăghici
Muzeul „George Enescu”
(Uniunea Compozitorilor)
Calea Victoriei
BUCAREST
Rumanie [sic] (Europa Est)

Destinatar: Romeo Drăghici
Locul și data: Geneva, 9 noiembrie 1964

Limba română
Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

9.XI.964

Dragă D-le Drăghici,

Ce cumplită deziluzie cu celebra orchestră „Suisse Romande”...

Acum 4-5 ani când am dirijat-o mi s-a părut destul de slăbuță; dar acum, un adevărat dezastru. Poate că orchestra mea din Bournemouth a ajuns la un nivel atât de înalt că diferența considerabilă mă șochează; oricum... e prima oară că Rapsodia de Enescu nu a fost bisată. Desigur, a fost mediocru executată, dar și publicul, e de aceeași calitate ca și orchestra. O astfel de mentalitate, numai la Craiova am mai întâlnit. Sper că din Spania, cu Suita I, să aduc vești mai bune.

Cu prietenie și dragoste
C. Silvestri

Mr. Romeo Drăghici
Muzeul „George Enescu”
Calea Victoriei 139 [sic]
Bucarest – Roumanie

Destinatar: Romeo Drăghici
Locul și data: Liverpool, 7 decembrie 1964

Limba română
Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

ADELPHI HOTEL
LIVERPOOL 1

7.XII.964

Mult stimat prieten,

Abia dacă mă pot scuza, pentru lipsa mea de vești, din ultimele 2 luni. Între timp, după turneul European, au urmat serii de turnee în Anglia cu orchestra mea. Circa 40 de concerte în 2 luni. Câteva mii de kilometri în mașină. Aproape 20 de prime audiții. Am început să repet viața Maestrului – să dorm în pauza concertelor!

Săptămâna viitoare începe turneul – personal – prin Europa, cu orchestrele locale: Bordeaux, Paris, Amsterdam, Rotterdam, Bonn, Utrecht, Haga ș.a.m.d. Bineînțeles sediul la Paris (Rue Copernic 17) pentru 2 luni.

La Bordeaux am ca solistă premianta „George Enescu” de la ultimul concurs... Concertul de vioară de Chaciaturian.

Aci, cu mine în ultima săptămână, a debutat la Bournemouth și Liverpool violoncelistul rus [?] Vladimir Orloff. A avut un succes uluitor. Cu puțin noroc, va face desigur o frumoasă carieră.

Sunt foarte fericit și recunoscător, că am partitura Dixtuorului; voi face o foto-copie, și o voi retrimite. Desigur „știmele” rămân o mare problemă: extragerea lor e foarte scumpă aci, plus riscul greșelilor, plus inconfortabilitatea de a le citi.

Vor fi în principiu în programul 1966-67: Simfonia de cameră, Dixtuorul și Simfonia concertantă pentru violoncel (Orloff sau Cassado). Oricum în Martie e Suita II (Martie 1966).

Am primit zilele trecute discurile românești Oedip (Brediceanu) – n-am avut încă timpul liber să le ascult. Ce mult m-ar interesa și celelalte discuri apărute, cu lucrările Maestrului.

Un prieten din Liverpool, trimite complimente (a vizitat recent muzeul G. Enescu).

Ce face Meșterul Mișucă... e deplin sănătos? Dar Florica Muzicescu [sic]? Te rog lui „Stro” [C. Stroescu – n.n.] multe salutări.

Doamnei și Dumitale, mulțumiri multe pentru toate, și o caldă îmbrățișare.

C. Silvestri

P.S. În preajma viitorului concurs, voi fi probabil cu orchestra mea la Viena, poate și Praga – Moscova... deci cam în jurul Bucureștiului...?..?

Destinatar: Romeo Drăghici

Limba română

Locul și data: Malmö, 12 decembrie 1964

Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

TEATERHOTELLET
MALMÖ

Malmö den 12.XII.064

Iubitul meu prieten,

Se apropie Crăciunul. Aci atârnă peste toate străzile, mii de benzi, cu milioane de becuri, plus stele, plus comete, plus fel de fel de marafeturi. O adevărată feerie.

Micul dejun, adus la pat, cu 3 „aparții” feciorenice, îmbrăcate ca mirese, cu lumânări; în jurul capului și al ceștei [sic] de șocolată și cozonac... feerie, basm... și încă nu suntem decât [la] 2 săptămâni înainte de Crăciun...! **Concediul, de circa o lună, îl voi petrece și mai în nord: în munți – probabil undeva spre Laponia.**

Sunt ani de zile de când (din România) n-am mai avut un Crăciun cu zăpadă.

Despre proiectele mele, mai bine să le afli... după...

Totuși, un turneu în India – Japonia, Noua Zeelandă, Philipine, cu **orchestra mea**, poate pe curând. Menționez acest turneu, pentru că sunt prevăzute [sic] în programe și... Enescu.

Orchestrale engleze, sunt probabil cele mai bune din lume. Orchestra din Bournemouth, e socotită de unii, ca cu [sic] mult cea mai bună orchestră engleză. Desigur e foarte exagerat.

Forțele orchestrei mele, nu se pot compara cu virtuozitatea celor americane, sau chiar [cu] London Symphony Orchestra, sau B.B.C., sau Philharmonia. **Dar muzicalitatea acestei orchestre întrece pe toate celelalte. Orchestra Bournemouth, nu e nici Wiener, nici Berliner, nici Philadelphia [sic], ea e orchestra Silvestri și de asta sunt destul de mândru.** Confirmarea pentru o orchestră dintr-o provincie engleză, dintr-un oraș – practic necunoscut – se face greu, tare greu. **Primii adversari, sunt chiar englezii. O orchestră de „provincie”, condusă de un străin, e un ghimpe ascuțit în inima Londoneză și engleză.** Dar iată, după 3 ani (lucrând doar 4 luni pe an cu această orchestră) începe încet-încet... să se vorbească peste tot despre ea. Radio Paris, Roma, Berlin, toate stațiile americane și australiene, au făcut emisii directe... din acest oraș de provincie.

Acum orchestra va pleca pentru un scurt turneu (la Varșovia, Praga, Moscova, Berlin est, Dresda, Leipzig etc.), **apoi cu mine** în alte mici orașe (Madrid, Concertgebouw, Hellendorn, Haga, Hamburg) și alte târguri. Regret că am dat aceste detalii directe, dar am

vrut să le consider indirecte – pentru că nu voiam să vorbesc despre mine. Vroiam doar să te informez, drag prieten, că am creiat [sic] o orchestră, care va putea introduce – sper – în condițiuni cât mai bune, acolo unde mi se va permite, operele marelui nostru George Enescu.

Cum te-am informat (probabil ai primit veștile mele) am încercat cu „celebra” orchestră Suisse Romande (acum vreo 3 săptămâni) să cuceresc orchestra și auditoriul cu Rapsodia I. A fost una din cele mai lamentabile „execuții” ce am reușit (în viața mea!). Orchestra: un club de amnezici [sic], o asociație (ca și publicul de altfel) de paranoi, încrezuți și m-am simțit ca acum 15 ani la... Craiova. La Madrid, cea mai bine... Suita I. Destul de prost executată, dar publicul a întrerupt cu aplauze de 2 ori (concertul s-a repetat) **după Menuetul lent**.

Partea plăcută însă, mi-a revenit aci la Malmö, unde neavând ce face am ascultat pe micul meu tranzistor japonez SONY, în orele libere tot felul de emisiuni (între care și Bucureștiul, cu un concert de pian executat de Alex. Demetriad (pe la 6-7.XII)... cine e autorul?... am crezut că aud un post și un compozitor spaniol... cine e autorul... nu e rău!). Ei bine, am auzit 4 concerte de ale mele transmise de posturi germane și engleze (B.B.C.) (în 10 zile) între altele de George Enescu Suita I, II, Simfonia I, executate de Bournemouth și B.B.C. Aceste posturi pot fi lesne recepționate și în București. Păcat că nu am știut, că v-aș fi anunțat din timp... dar și eu, le-am „prins” absolut întâmplător. Mi se cere **insistent Dixtuorul** (sufletori). Ce sfat pot avea. Mult aș vrea să-l pot „revela” occidentului.

Discul, deși a luat marele premiu, rămâne necunoscut... mai ales în Anglia. Ce păcat. Dacă aș avea măcar o fotocopie...?!

Pe viitor, probabil Suita III. Altceva nu am la îndemână.

Poate Simfonia de cameră... dar din cauza formației speciale de instrumente, rămâne cam complicat. Cât despre Oedip... Doar infernul pentru editor! – Zilele acestea a apărut în Ediția SCHOTT-Mainz, sonata mea pentru Harpă.

Ce face conul Mișucă? Sper că e sănătos, și că mai compune din când în când... El refuză să-mi dea cea mai mică veste.

Piața, strugurii, și alte „comestibile”... tare aș vrea să le mai gust...

Ca întotdeauna, un devotat prieten

C. Silvestri

Criticile pentru G. Enescu: **Chiar** favorabile în 1964.

Destinatar: Romeo Drăghici

Limba română

Locul și data: Geilo (Norvegia), 20 decembrie 1964 Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

Geilo, 20.XII.64

Presupun primirea veștilor din Spania. Între timp a fost un turneu cu Filarmonica din Malmö în lungul Suediei. Acum, încerc o odihnă, la latitudinea de cca 70°, în nordul Norvegiei. Locul pe hartă, greu de găsit. Se chiamă [sic] Geilo. Am vrut un loc liniștit, odihnitor – am nimerit în cel mai snob (oraș) loc. În fiecare seară în frac! Restul cum se vede – ca la Sinaia (la 1300 m), numai că cele minus 30° mă cam „deranjează”.

Vă îmbrățișează

C. Silvestri

Mr. Romeo Drăghici
141 Calea Victoriei

BUCAREST – (RUMANIA)

Destinatar: Romeo Drăghici

Limba română

Locul și data: Geilo (Norvegia), decembrie 1964 Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

(Lipsește începutul scrisorii)

I. deși – cu atât de rămasă în urmă...! Dar fără materialul necesar... ce pot face? Am luat ceva cu mine „ultima oară”... dar am lăsat **totul** la legația din Paris. De urgență îmi sunt necesare: 2-3 partituri din Dixtuor, plus cel puțin un material complet. La fel Suita II. Oedip: 2 partituri orchestră + 8-10 reduceri: canto-pian. (Știu că au rămas sute de greșeli în partitură și știmate... eu în **3 săptămâni** – nu am reușit decât să corectez – **câteva mii**. Impresiile din copilărie, Sonata 2-a de cello etc. cunosc (în afară de mine!) mulți interesați. Simfonia II și III, Uvertura de concert – toate îmi pot fi utile (... materialele respective...?)

Dacă nu le pot recepționa direct, dă-mi te rog toate indicațiile editurii [sic] (adresa!), prețul lor în devize – înfățișat [sic] tot ce poate aduce un rezultat constructiv.

Cu marea considerație și dragoste ce vi-o port

C. Silvestri

Maestrului și D-nei „Conu Mișucă” un „La mulți ani!”

Destinatar: Romeo Drăghici

Limba română

Locul și data: Geilo (Norvegia), 26 decembrie 1964 Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

Geilo, 26.XII.64

Dragul meu drag,

Tocmai am primit, printre multele – tocmai aci, în nordul pierdut [sic], printre reni și exchimoși [sic], veștile, unui (aproape) singur prieten, din R.P.R. ce îndrăznește să-mi mai rânduiască câteva vorbe. Aci m-am refugiat, ca să am liniște (pentru toată luna ianuarie). Am primit până azi 568 de felicitări, începând din Canada și Spania – până la Moscova. Halal liniște!... Anul viitor voi fi probabil (dacă nu sub pământ) cel puțin în Antarctic [sic]. Dar rândurile ce mi-au fost adresate, din București, m-au într-adevăr emoționat. Dă-mi voie să te îmbrățișez.

C. Silvestri

Mr. Romeo Drăghici

Calea Victoriei 141

(Muzeul George Enescu)

BUCAREST

(Rumänien)

Destinatar: Romeo Drăghici

Limba română

Locul și data: Geilo (Norvegia), 28 decembrie 1964 Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

GEILO (Norvegia), 28.XII.964

Am primit aci, la locul cu 5 ore doar de soare (restul... steaua polară!...) Sonata mea de Harpă (compusă înainte de război, la Sinaia), în ediția SCHOTT. Întâmplător, am

întâlnit la Nasijo (în Suedia) acum 10 zile pe aceea care mi-a cântat-o pentru prima oară, Rozalia Bulacu. Nu e amuzant?! (și pe soțul ei – Savin).

Tot nu mi-ai dat vești despre conu Mișucă. Nu înțeleg nimic. Am și am avut cea mai adâncă considerație pentru „amândoi”. De ce această tăcere?... Vă doresc și Lor și Vouă un MARE, „la mulți ani cu sănătate”!

Al vostru ce vă iubește
C. Silvestri

Mrs. and Mr.
Romeo Drăghici
Calea Victoriei 141
(Uniunea Compozitorilor)
BUKAREST – (Rumanien)
(Est Europe)

Destinatar: Romeo Drăghici
Locul și data: Polul Nord, 10 ianuarie 1965

Limba română
Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

10.I.1965 – **Polul Nord**

Dragul meu drag

Nu pot să-ți descriu cât de emoționat sunt, că o scrisoare – deși recomandată (ceea ce presupune și aci – o întreagă filieră de birocrație!) am primit-o aci, la sfârșitul lumii! – departe chiar de fiorduri – cu alte cuvinte în... Laponia, printre zăpezile eterne – doar după 12 zile de la expedierea ei din București. Scrisoarea (după ștampile) trimisă, a traversat Anglia, apoi Spania, apoi Franța, a sosit la Copenhaga, Stockholm, Malmö, apoi în Norvegia la Oslo, Geilo, și acum aci. Cu alte cuvinte, m-a urmărit pe unde am trecut și m-a ajuns în mai puțin de 2 săptămâni, printre ghețari, într-o **cabană** (printre reni, și exchimoși [sic]) care nici nu are măcar un nume. Despre oficiu poștal... nici vorbă... Sunt doar 12 case. Totuși o sanie cu câini, mi-a adus-o. Cum sania a plecat... răspunsul îl vei primi, probabil, peste câteva zile, dintr-o altă regiune... cu un oficiu poștal.

C. Silvestri

Destinatar: Romeo Drăghici
Locul și data: Norvegia, 12 ianuarie 1965

Limba română
Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

II. Iubite prieten Romeo Drăghici,

Azi e a 12 [sic] zi din anul 1965; nici aci nu e oficiu poștal. E un sat, la vreo 300 km de Geilo. După cum vezi, tot printre ghețuri. Mai puțini reni dar mai mulți schiori. Imagină [sic] lunară! Dacă acum câteva luni am adus vești din Japonia, acum sunt (încă) în Laponia. (Din Japonia – Tokio – unde Rapsodia I de Enescu s-a executat în 1 audiție, în a 2-a audiție – bis! – apoi la cererea generală în a 3-a audiție... sper că ai primit multele mele vești.)

Poate nu am scris, poate că am fost jenat să o fac – din Tokio. Dar acolo am întâlnit 2 dirijori sovietici. Amândoi au venit să mă îmbrățișeze, spunându-mi că Moscova și Leningrad, mă **imploră** să revin la ei ... și că îmi dau toate garanțiile?!? Sanderling (Leningrad) pentru că numai el știa germana și engleză, mi-a declarat cu voce tare, ca toți să o audă: că Rusia a descoperit (adică interpreții respectivi) numai prin mine, ce e

adevăratul Ceaikovsky [sic] (Manfred, Simfoniile IV, V, VI)... Asta la apro-po-ul ce mi l-ai scris, în scrisoarea primită aci...! Liniștește-i pe deșteptii de acolo, adică pe Dâmbovițeni. Acum cca 2 ani, într-o mare revistă (volum lunar) engleză, pe trei pagini, Lockspeiser analizează pe Tschaikovski [sic] în aceste 4 lucrări, începând cu Nikish [sic], Mengelberg, Golovanov (?), Furtwängler și încă alți 6 (Stokovsky [sic] – Toscanini – Kussewitsky [sic] etc.), concludând [sic], că unul singur l-a ghicit într-adevăr. Ghici cine?

[C. Silvestri]

Destinatar: Romeo Drăghici

Limba română

Locul și data: lângă Geilo, 13 ianuarie 1965

Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

III. Lângă Geilo. Azi 13.I.1965. Lui Romeo Drăghici

Continuând de pe II (de eri [sic]) scumpul meu prieten desigur că „Drăg(a)jiciti”... Scuză-mă... -38°! (Chestia cu Ceaikowsky [sic]) Peste câteva ore sper să fiu din nou la Geilo – apoi după câteva zile, iarăși, încet-încet spre Paris, până la cca 6 Februarie (Rue Copernic 17, Paris XVI). Urmează Londra (cu London Philharmonic Orchestra), însfârșit [sic] pentru multe luni Bournemouth (deci adresa Bournemouth – după 10 Februarie). Mai târziu, poate-poate Varșovia, Praga, B.Pesta [sic] – **cu orchestra mea** (nu sunt sigur, fiindcă nu am încredere!), în orice caz – în continuare (după aceea) – orchestra **mea** cu **mine**, Concertgebouw, Bruxelles, München, Hamburg, Colonia [sic] etc.

La anul, orchestra mea cu mine: India, Japonia, Australia, Noua Zeelandă etc. (1966)... dacă... vom supraviețui!? Între timp, **singur**: America de Sud, Italia, Franța (Bordeaux, Paris)... posibil (chestiune doar de „valută”)...!

Toate astea (mult sau mai puțin vag) ca să știi unde pot fi găsit. (Cimitirul încă nu l-am ales... el, mă va alege!) Când voi ajunge la Geilo, voi aborda importanta problemă a tipăriturilor „Enescu”. Până atunci... D-ra Muzicescu [sic], Sandu Albu, Stroescu, Mar.[țian] Negrea și Gh. Dumitrescu... ce fac? Ovidiu Varga? Le-am pierdut [sic] de mult adresele. Și Dan Negreanu? Și alții?

(vezi IV)

[C. Silvestri]

Destinatar: Romeo Drăghici

Limba română

Locul și data: Geilo (Norvegia), 13 ianuarie 1965 Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

IV. Geilo, 13.I.1965

Am ajuns, și... [arată cu o săgeată Norvegia] aci, am fost, când am primit scrisoarea. Pe mama mea (Anie CARIADI) str. Simonide 20, apar. 3 (prin str. Izvor)... o vezi vreodată?

Ce face [sic] Andricu, Șt.[efan] și Val.[entin] Gheorghiu? Dacă întâlnești pe Constanța Crăciun, Ion Pas, Paul Cornea, Maurer, spune-le, că lor le-am rămas ca întotdeauna, devotat și recunoscător.

La fel cu multă, dar multă dragoste lui Carțiș (care era sau sper că e încă la Radio).

Între ce privește nepoata Vasilica [?], (secret!) – am iubit-o și o iubesc mereu, și nu-i trimit [sic] „multe și calde salutări” ci multe sărutări și urări de sănătate. Ce dulceață de fată!!

Tipăriturile Enescu... „Vrei calule ovăz?”

Desigur vreau totul, vreau să înghit totul și să le dau altora, să-l fac pe Marele nostru atât de necunoscut... **cât** mai cunoscut! Lămurește-i: să nu fie MIC!,... **că nu pe mine mă pedepsesc!** Nimeni nu poate mai bine ca mine (nici o ambasadă din lume!) să „opereze” pentru Gigantul român... și chiar pentru alții. Lămurește pe zăpăucii cu creierul [sic] limitat, că pentru **mine** e lupta cea mare, de-a infiltra creația românească... (cinstită și nu oportunistă).

(vezi I)

[C. Silvestri]

Destinatar: Romeo Drăghici

Limba română

Locul și data: Geilo (Norvegia), 18 ianuarie 1965 Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

Geilo, 18.I.965

Drag și stimat prieten,

Azi părăsesc acești ghețari – din nefericire – fără prea mare folos pentru sănătatea mea... pentru că am uitat știința „odihnei”...?! Vreau doar să-ți menționez că azi seară, **iar din întâmplare**, am auzit dirijat [sic] de mine partea [sic] 2-3-4, din „Suita Sătească” (3-a) în holul hotelului din Geilo. Nu-ți pot descrie succesul (neașteptat) ce mi l-au oferit Geiliștii.

Dragoste!

C. Silvestri

Mr. Romeo Drăghici

Muzeul „George Enescu”

Calea Victoriei nr. 141

București 22

(Rumania)

Destinatar: Romeo Drăghici

Limba română

Locul și data: Leeds, 27 martie 1965

Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

QUEEN'S HOTEL

LEDS

27.III.965

Dragul meu, stimat prieten,

Scriu de aci, unde sunt în al 3-lea oraș din turneul de șase orașe (în decurs de o săptămână) – fiecare oraș cuprinzând în program și lucrări de G. Enescu.

Bineînțeles și astă seară, am bisat Rapsodia (I). În acest oraș snob, în care nu cântă decât, Philharmonia, Filarmonica [sic] din Moscova, Praga, Berlin, Viena, Philadelphia, Chicago și Concertgebouw. Acest oraș nu are orchestra lui, dar fiind foarte bogat, și destul de mare (peste 2 milioane de locuitori), nu invită decât orchestre și șefi vedete. „Avem” onoarea să fim pentru a 5 [sic] oară aci, deși la 700 km de Bournemouth. Obositor,... dar merită.

Nu știu dacă am apucat să trimit cronicile din Spania. Unele au fost emoționante!

[C. Silvestri]

Destinatar: Romeo Drăghici
Locul și data: Dorset, 31 mai 1965

Limba română
Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

31.V.965

Iubite D-le Drăghici,

Chiar azi când împlinesc 52 de ani, țin să mulțumesc din inimă, pentru felicitările care m-au mișcat într-atât. Ești unul din cei mai rari prieteni. Sunt foarte cinstit de această sinceră amiciție. Pe Maestrul nu am reușit să-l sărbătoresc, printr-un concert special, dar în schimb am reușit pentru 1966 să înscriu în program, o nouă primă audiție pentru Anglia: Suita II.

Doamnei și Dumitale cele mai calde urări

C. Silvestri

Mr. Romeo Drăghici
Calea Victoriei 141
(Rai. 30 Decembrie)
Bucarest – (Rumanie)

Destinatar: Romeo Drăghici
Locul și data: Bournemouth, 31 mai 1965

Limba română
Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

31.V.965

Stimate și iubit prieten.

Continui, pentru că nu avem numai lebede, ci și grădini pagodisiace [sic] cum se vede aci. Am fost câteva zile la Paris, în mare fugă, așa că nu am întâlnit pe nimeni. Cât mi-ar fi folosit știmatele de la Dixtuor. Aveam un loc pentru el, chiar în Festivalul de Paști (1966)... Ce păcat! Te felicit pentru statornicia și reușita restabilirii [sic] apartamentului, unde cu Maestrul, am făcut de atâtea ori muzică, noi toți. Bravo!

Adresa: Cranborne Rd., Addiscombe flat 4 – Bournemouth
Tel. 23962

Urări de trainică sănătate
Cu mult, mult drag
C. S.[ilvestri]

Mr. Drăghici Romeo
Calea Victoriei 141
(Rai. 30 Decembrie)
Bucarest – (Rumania)

Destinatar: Romeo Drăghici
Locul și data: Londra, 21 iunie 1965

Limba română
Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

2.VI.965

Dragul meu stimat prieten,

Coincidența voia ca tocmai acum, la 10 ani de la moartea Maestrului, B.B.C.-ul să trimită o serie de programe, înregistrate în București în decursul „Festivalului Enescu”

1964. Din păcate, tot ce s-a transmis până acum a fost Mahler cu Lordăchescu și un concert cu Ogdon.

În schimb am reușit să plasez încă o dată, într-o serie de 6 concerte, Rapsodia I; în cadrul faimosului Festival din Bath, la 18 VI, s-a transmis în direct, pe Home service și Rapsodia. Păcat că atât prietenii artiști vin la București, și nu îmi cumpără lucrările Maestrului (cu material cu tot) ce au fost imprimate recent (Simfonia III, II, Suita III, Uvertura, Dixtuorul etc.). Eu le pot rambursa aci. Acum am aflat că Gitliss, Ogdon, Cassado, Cerkaski etc. etc. toți au cântat recent cu mine, fiindcă puteau să-mi aducă ceva. Pe viitor...! Cu dragoste pentru amândoi

C. Silvestri

Destinatar: Romeo Drăghici
Locul și data: Argentina, 28 iulie 1965

Limba română
Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

Argentina
28.VII.65

Prietenilor mei dragi,
Familia Romeo Dr.[ăghici]

o caldă îmbrățișare de la frontiera Argentino-Braziliană, cu o atât de românească (temperamentală) atmosferă – de necrezut.

C. Silvestri

Segnore
Romeo Drăghici
Muzeul „George Enescu”
Bucaresto
Rumania
(Europa)

Destinatar: Romeo Drăghici
Locul și data: Hameln (Germania), 1 octombrie 1965

Limba română
Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

1 oct. 1965

După un senzațional succes cu orchestra mea din Bournemouth, în Amsterdam (Concertgebouw)... 3 mici orașe din Germania: Bad Godesberg (orașul Ambasadelor lângă Bonn), Holzminden (inaugurarea unei moderne săli de concert) și celebrul Hameln (vezi Frații Grimm). Peste tot un biss [sic] entuziasmant: - Rapsodia I a Maestrului.

Cu dragoste
C. Silvestri

Hern und Frau
Romeo Drăghici
Muzeul „George Enescu”
Calea Victoriei 241 [sic]
BUKAREST – (Rumänien)

Destinatar: Romeo Drăghici
Locul și data: Leeds, 1965

Limba română

Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

QUEEN'S HOTEL
LEDS
(Lipsește începutul)

2)

- De când am reînceput activitatea (la Bournemouth, Martie 1965) și cu orchestra aici: s-au executat de 3 ori Suita I, odată la B.B.C. și odată la Londra, deci de 5 ori într-o lună, plus de 6 ori Rapsodia, și o dată Simfonia I. Critica din Times e elocventă. Faptul că prin coincidență, la Festival-Hall, a fost în același timp o expoziție Enescu (în timp ce în sala de concert conduceam Suita I) și numele meu nu era nici măcar citat, a stârnit o vie indignare, în lumea engleză. Pe mine imbecilitatea românească nu mă surprinde (...de aceea sunt aci...!), m-am obișnuit cu ea, în 40 de ani... dar englezii au fost șocați. Criticul din Times, e de stânga, de aceea nu insinuează [sic] decât discret... problema, dar alte 2 ziare au fost foarte tranșante (nu le mai anexez!!). Direcția Bournemouthului s-a simțit [numai] „decât” direct insultată, și s-a pus problema Enescu... pe viitor. Fii sigur că voi reuși să continui, nu-mi trebuie decât partituri și materialul de orchestră respectiv.

[C. Silvestri]

Destinatar: Romeo Drăghici
Locul și data: Leeds, 1965

Limba română

Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

QUEEN'S HOTEL
LEDS
(Lipsește începutul)

3)

- Orchestra din Bournemouth, e singura din Anglia (bineînțeles datorită acerbiei [sic] mele) care popularizează – și a reușit în bună parte – pe marele Enescu.

Aci Sibelius, Nielsen, Bartók, Stravinski, Schönberg – dintre contemporani – ocupă de mulți ani primele locuri. Desigur mi-e greu numai cu 3-4 lucrări ce posed, să-l impun pe marele Pinx – dar sunt pe drumul bun... „Bardul” necunoscut ca creator aci, începe să se impue [sic], deși sună foarte demodat (am sosit cu 50 de ani prea târziu!) alături de Nono, Stockhausen... și alte vegetale...?!

Doamnei, tuturor prietenilor cinstiți, un gând drag, iar pe Dumneata te îmbrățișează, cu nestăvilă admirație pentru munca și onestitatea ce o demonstrezi mereu.

C. Silvestri

Destinatar: Romeo Drăghici
Locul și data: Bonn, 1 februarie 1966

Limba română

Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

1.II.966

Dragi prieteni,

Sunt îngrijat [sic], de a nu fi primit de câteva luni nici un fel de știre.

Sper că totul e în regulă. După un turneu în Olanda cu orchestrele locale, Rotterdam, Utrecht, Amsterdam, după Bordeaux și Paris (Philharmonica ORT.F [sic] | Champs Elysées)

eram în orașul lui Ludwig, iar săptămâna viitoare, Londra (cu Filarmonica) apoi acasă la Bournemouth, unde aștept vești.

Cu tot dragul
C. Silvestri

Hern und Frau
Romeo Drăghici
Muzeul „George Enescu”
Calea Victoriei 41
BUKAREST – (Rumänien)

Destinatar: Romeo Drăghici
Locul și data: Bonn, 7 februarie 1966

Limba română
Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

BONN, 7.II.966

Dragă D-le Drăghici,

Astăzi seara, un foarte frumos succes aci – dar ieri seara am auzit o retransmisie de pe un post german, o lucrare de Olah, dirijată de Conta (Bara perfectă, sau interminabilă... nu știu titlul românesc...? [Coloana infinită – n.n.] foarte interesantă, mai ales... considerând Cetatea lui Bucur! Apoi Sonata p. violoncel de Valentin Gheorghiu (cu Radu Aldulescu). N-am putut auzi decât primele 2 mișcări... am fost foarte impresionat. Felicită-l rogu-te – și îmbie-l să continue!!

Aștept vești din partea Dumitale!

Ce face conu Mișucă? ...mai bine?

Toată dragostea lui, iar Dumitale și Doamnei un cald omagiu

C. Silvestri

Hern Romeo Drăghici
Muzeul „George Enescu”
Calea Victoriei 141 BUKAREST – (Rumänien)

Destinatar: Romeo Drăghici
Locul și data: Londra, 13 februarie 1966

Limba română
Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

13.II.966 Londra

Dragilor,

Eri [sic] am auzit la Radio R.T.F. o emisiune Enescu:

Uvertura, cu orchestra Cinematografiei [și] Mircea Cristescu (cred, absolut meritorie), Simfonia de cameră (12 membri ai Filarmoniceii [sic]?! cine, care, când?), Ștefan și Valentin: Impresiuni [sic], Raps. II [cu] Filarm. Dirijor Enescu (1941?). Aștept mereu vești. Ce se întâmplă? De ce atâta tăcere? Ce e cu maestrul Jora?

Sănătate,
C. Silvestri

Mr. Romeo Drăghici
Muzeul „George Enescu”
(Uniunea Compozitorilor)
Calea Victoriei 141 Bucarest – Rumanie (Europe!)

Destinatar: Romeo Drăghici

Limba română

Locul și data: Leeds, 18 martie 1966

Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

QUEEN'S HOTEL

LEEDS

18.III.966

Dragă Domnule Drăghici,

După 3 luni de peregrinare prin Europa (Bordeaux, Amsterdam, Paris, Rotterdam, Bonn, Utrecht, Köln, Liverpool, Londra etc.) dirijând 11 orchestre, întors acum 3 săptămâni la Bournemouth, am reînceput o activitate dementă.

Între timp am recuperat (cu întârzieri de luni de zile) scrisorile trimise... Azi m-am apucat să răspund... la fiecare 2 zile, (re)-primeam o altă scrisoare la Bournemouth... Corespondență ce voiaja mereu... după mine! Cer mii de scuze. Munca ce am depus-o, și o depun e atât de covârșitoare, că n-am apucat **câteva minute** să mă reculeg. Acum, după 3 săptămâni de Bournemouth, și împrejurimi (Bristol, Southampton, Portsmouth, Salitsburg) – un turneu în Nord cu orchestra mea: Halifax, (azi seară) Leeds, Newcastle, Nottingham, Stradford, Edinburg = 6 concerte într-o săptămână, voiaj cu mașina – circa 2600 km, plus repetițiile!!

Într-o lună am făcut 11 lucrări noi [sic] – Simfonia I de Mendelsohn [sic], a IV [sic] (versiunea tipărită 1964) de Mahler.

Ești informat că Ștefan Ionescu, fostul impresar al Maestrului, a fost omorât, în plină zi, în centrul New York-ului, de un nebun din Porto-Ricco [sic]. Ce soartă cumplită! Sunt uluit!

[C. Silvestri]

Destinatar: Romeo Drăghici

Limba română

Locul și data: Leeds, 18 martie 1966

Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

QUEEN'S HOTEL

LEEDS

(Lipsește începutul)

2)

Două simfonii de Strawinsky, WOZZEK, o lucrare nouă de Benj. Britten, Concertul de pian de Max Reger etc. etc. și Suita II de George Enescu. Această suită s-a cântat în primă audiție (bineînțele) [la] Exeter, Plymouth, Bournemouth, și s-a înregistrat într-un concert special pentru B.B.C., care s-a retransmis la 8 sau 9 martie. De unde mă așteptam la un insucces, peste tot (deși „Enescu”... primă audiție!) un tumult de aplauze! La concertul pentru B.B.C. retransmis din Bournemouth (unde deci după 3 zile s-a cântat pentru a 2-a oară) s-a **fluierat** ca la concertele de muzică ușoară, sau de promenadă. Acest gen de manifestație e cu totul neobișnuit în Anglia (pentru un concert simfonic)... s-a tropăit din picioare, s-a urlat, s-a fluierat, s-a ovaționat, ce păcat că Maestrul, Dumneata și prietenii Maestrului, nu au putut fi de față. A fost un triumf pentru Enescu, cum numai după Rapsodia I l-am mai apucat... dar asta a fost Suita II...!!!

Am comandat fotografiile (aș dori încă odată mărimea exactă lung și lat).

În ce privește turneul care să atingă și U.R.S.S.... e numai proiect... Se pare că toamna 1968, se va transforma în „Mai 1968” (deoarece e Festivalul din Praga). Totul e vag și se lucrează – pe brânci!

Pe curând alte vești. Cu drag

C. Silvestri

Destinatar: Romeo Drăghici
Locul și data: [Helsinki], 19 octombrie 1967

Limba română
Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

19.X.67

Am terminat turneul nordic și părăsim zăpezile – spre soare (Anglia!!). Sunt îngrijorat de a nu avea de multă vreme niscaiva știri. Sper că toate sunt în ordine, și o doresc din toată inima.

Cu drag și dor
C. Silvestri

Mr. Romeo Drăghici
Muzeul „George Enescu”
Calea Victoriei 141
Bucarest – (Rumania)

Destinatar: Romeo Drăghici
Locul și data: Antwerpen, 25 ianuarie 1967

Limba română
Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

25.I.67

Dragă D-I Drăghici,

Orașul unde am „debarcat” (pentru Oedipe) prima oară (cred că împreună), după război. Aci și la Gand (cu Filarmonica din Anvers), am avut prilejul să aduc în **primă audiție** Rapsodia I de Enescu!! A fost succes mare, dar mă așteptam la mai mult. Flamanzii, sunt surprinși probabil de acest stil de muzică.

Dar acum 2 luni la Albert Hall (Londra) concertul Regal cu orchestra din Bournemouth (concert care a fost pentru prima oară de Regină – onorat!). Aceeași Rapsodie, cerută chiar de Curtea Regală, a sculat în picioare o audiență care urla.

Eu sper că ai primit primul nostru disc din [sic] **1812** [uvertura] (care trebuie ascultat **numai** pe un stereofonic perfect), împreună cu programul Concertului Regal.

Sunt la Paris până la 14.II – apoi Bournemouth.

Cu mult drag și Doamnei toate omagiile,

C. Silvestri

Mr. Romeo Drăghici
Muzeul „George Enescu”
Calea Victoriei 141 (142?)
Bucarest – Roumanie

Destinatar: Romeo Drăghici
Locul și data: Paris, 2 februarie 1967

Limba română
Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

Paris, 2 Februarie 1967

Scump prieten,

În clipa asta am primit din Bournemouth, scrisoarea trimisă la 24 ianuarie. Mă bucur că ești în posesia discului, benzei [sic] și a programului ce le-am trimis de la biroul meu, la începutul lunii [sic] decembrie 1966. Pe una din ele, nu țin minte pe care (copertă,

program, disc program...?) am scris mic mititel „La mulți ani 1967”. Poate că au schimbat la birou, din greșeală, cu un alt exemplar, fără această mențiune – se întâmplă... Deci încă odată noi urări pentru noul an. Cred că programul a venit necenzurat, pe primele 3 pagini, cu cele 3 fotografii. În ceea ce privește banda, e făcută o copie specială, pentru București. Din păcate, dacă ai auzit bine, la sfârșit de tot se mai pot auzi fluierături, exact în momentul când anunțătorul [sic], spune că „Curtea” părăsește loja R.[egală]. Fluierăturile nu se referă la această „părăsire”, ci la Rapsodia de Enescu. În Anglia nu se fluieră niciodată la concertele simfonice – numai la muzica ușoară (Beatles), cu atât mai mult când „Curtea” e prezentă – ceea ce eu găsesc, că a fost o lipsă de respect față de înalta oaspete. Dar succesul a fost atât de mare (nu știu dacă se aud urletele și tropăielile picioarelor) pe banda trimisă – pe a mea (prima copie) se aude totul – că s-a ajuns până la fluierături – ceea ce era evident... **bisare**. Dar aceasta nu se putea – dat [sic] fiind circumstanțele „speciale”.

Cu privire la disc, cum am mai scris din Anvers, acesta nu dă realele calități decât pe un aparat stereofonic, cu 2 amplificatoare distanțate (4-6 metri față de punctul de ascultare).

Astfel că [în] Tchaikowsky: *Capriciul italian*, trebuia chiar de la început să auzi: trompetele în stânga, trombonii în dreapta, apoi Tuttiul la mijloc.

La fel cu 1812. La început violoncelii în dreapta, iar la sfârșit – peste imnuri – tunurile când în stânga, când în dreapta, apoi totul la mijloc. Iată itinerariul. De la Electrecord nu am primit până acum nici o scrisoare.

Sunt de acord cu transpunerea benzii, pe disc. Dealtfel [sic] eu posed copia înregistrării *Noptii Furtunoase*. Desigur că aceasta înseamnă o remunerație oarecare. Nu e vorba de „royalties”, adică de procente pe disc, ci conform obiceiului local (de acolo) – o sumă fixă. Aceasta nu reprezintă o problemă valutară, deoarece onorariul poate fi vărsat mamei mele.

Desigur că și eu doresc un număr minim de discuri, trimis ca obiecte „fără valoare” (publicitare) la Bournemouth. În felul acesta pot trece discul la B.B.C. (Londra), O.R.T.F. (Paris) și U.S.A., cea ce nu e rău pentru Paul Constantinescu – și o merită. Pe înregistrare e și vocea mea: „Mai las-o cucuano [sic]”...

Regret extrem că nu voi fi la Paris la sfârșitul lui februarie; în perioada aceea am concerte la Londra, cu orchestra mea, la Festival Hall.

Părăsesc Parisul la 14 Februarie pentru Belgia.

Dacă aduci Dixtuorul cu **știmele** respective, ceea ce e cel mai important, le poți lăsa la conciergea [sic] mea din Paris, Rue Copernic 17. Ea mi le va trimite în Anglia, și va plăti costul întregii [sic] „afaceri”.

Aud că Constanța Crăciun, nu stă tocmai bine cu sănătatea; dacă poți, transmite-i te rog, cea mai profundă stimă, și toate urările de însănătoșire.

Ce face conul Mișucă? Sper că e deplin sănătos acum.

Dar Paul Cornea, prieten atât de drag? Domnișoara Muzicescu [sic]?

Doamnei și Dumitale, din toată inima numai bine.

Cu mult drag și dor
C. Silvestri

Destinatar: Romeo Drăghici

Limba română

Locul și data: Bournemouth, 22 februarie 1967 Ms. autograf, în cerneală, 1 p.
(data poștei)

Nu știu pe ce unde, lungi, medii sau scurte, vineri 2 martie, Radio Londra retransmite din Festival Hall, la ora 8 (locală) concertul ce-l dau cu orchestra mea. În afară de lucrarea finală: Rapsodia I de Enescu, mai este [sic]: „Fantastica” și Concert[ul] V [pentru] pian, de Prokofiev (solist Samson François). După vasta mea experiență, orchestra mea, e de pe acum, una din cele mai bune orchestre. Veți judeca singuri.

O îmbrățișare
C. Silvestri

Mr. and Mrs
ROMEO DRĂGHICI
Muzeul „George Enescu”
(Uniunea Compozitorilor)
Calea Victoriei 241 [sic]
Bucarest – (Rumania)

Destinatar: Romeo Drăghici
Locul și data: Braunschweig, 8 mai 1967

Limba română
Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

8.V.967

Dragul meu prieten,

Sunt de multe săptămâni în [sic] pribeag prin țările lui Carol Quintul. Astă seară, ultimul concert aci – 14 rechemări pe podium, și asta după Symphonia [sic] X de Mahler. La fel a fost la Londra, acum o lună, dar după a I-la de același Mahler. La Dortmund de asemeni (după a 7-a de Dvorak) deși peste tot s-a cântat mediocru – cel puțin în comparație cu Bournemouth. Cum să aranjez „afacerile”? Sper să-l pot acum programa.

Doamnei și D-tale tot dragul
C. Silvestri

Herrn Romeo Drăghici
(Uniunea Compozitorilor)
Muzeul George Enescu
Calea Victoriei 241 [sic] BUKAREST – (Rumänien)

Destinatar: Romeo Drăghici
Locul și data: Crans Montana, 2 septembrie 1968

Limba română
Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

Dragă Domnule Drăghici,

De multă vreme nu mai am știri. Ultima mea scrisoare se referea la succesul *Dixtuorului* de atunci.

Din lucrările mele din București, aș fi vrut ca pianul și „Bustul Beethoven” de Paciurea să fie o donație pentru Muzeul și nu Conservatorului.

Poate primesc câteva rânduri la Bournemouth.

Cu multă dragoste și prețuire

C. Silvestri

Mr. Romeo Drăghici
Muzeul „George Enescu”
Calea Victoriei 141 Bucarest – (Roumanie)

Destinatar: Romeo Drăghici

Limba română

Locul și data: Monasterbrice (Irlanda), 2 sept 1968

Ms. autograf, în cerneală, 1 p.

2.IX.968

Iubite D-le Drăghici,

Pe undeva prin lume m-a ajuns scrisoarea Dumitale. Sunt uluit că nu ai primit telegrama de condoleanțe, pentru că... nici nu s-a întors?! De asemenea Programul cu criticile despre Dixtuor. Nu știu dacă voi mai putea găsi alte copii. Voi încerca. Deocamdată m-am căznit să-l conving pe Rostropovici să studieze Simfonia concertantă. Dacă s-ar putea să mi se trimeată [sic] telegrafic, o parte pian-violoncel sau o partitură. Cred că pe la 19 Oct. [o] să-l reîntâlnesc, și aș vrea să i-o dau (la Bournemouth). Cu mult drag

C. Silvestri

Mr. Romeo Drăghici
Muzeul „George Enescu”
Calea Victoriei 141
Bucarest – (Romania)